

ДИЛЯН БЕНЕВ СЪЖАЛЕНИЕТО

chitanka.info

Недалеч от дома на Сашо имаше диетичен магазин. Там често ходеше. Нали си беше елегантен, поддържаше формата си с качествени храни, толкова важни за неговото здраве и самочувствие. Който и без това си имаше самочувствие. Затова купуваше не откъде да е, а най-вече от този магазин. В него жената зад щанда беше много мъдра и неизменно любезна — въпреки поголовното изпростяване на нацията. И това го стимулираше още повече. Но особено му стана близка на сърцето, когато един път, имайки болки в ахилесовото сухожилие, го бе посъветвала няколко пъти на ден да се повдига на пръсти, запазвайки равновесие поне една минута. После в същия интервал да стои само на пети. Това от самото разтягане щяло след време да разсее болката. Както и стана. Затова Сашо ѝ бе много благодарен. А тези му болки бяха още от студентско време. Но тогава кой да му каже? Пък и да бе станало, все тая. Щом невежеството все по хората ходи. Откъдето и до ден-днешен никой да не си признае колко е обсебен от него.

Но ето че в края на една седмица Сашо отново посети магазина.

— Здравсти, много ми е приятно — рече той.

— И на мене също — отвърна жената.

— Иначе как си?

— Ами старая се да съм добре. Пък и да не съм, трябва да си мисля, че съм. Много е важна позитивната нагласа. Мислиш ли негативно, още на по-зле отиваш.

— Напълно си права.

— А сега какво ще искаш?

— Имаш ли кълнове от люцерна?

— Че иска ли питане?

— Щото, ако са разбрали от квартала колко са полезни...

— Няма страшно! Дори и да свършат, за редовен клиент като тебе винаги ще има.

— Под щанда, казваш.

— Че разбира се! Ти къде живееш?

— Ей, страхотна си.

— Че нали трябва да си помагаме.

— Правилно. А сега да те питам: нали тези кълнове съдържат всички възможни витамини.

— Точно така. И много калций — дори повече, отколкото млечните храни.

— Значи е идеално за костите.

— Естествено.

— А хората не знаят какво да ядат. И купуват ли, купуват всевъзможни глупости.

— Бе като почнат да боледуват, знаеш ли как ще идват тук и на опашка ще се редят, окайвайки се като безподобни грешници, че не са го сторили по-рано.

— Дума да няма.

— Но лошото е, че като гледам каква е политиката — такива като нашия магазин все по-малко ще бъдат.

— Ами нали затова е политика. Иначе щеше да има друг смисъл. Но все ще се справиш.

— Тъй да бъде.

— А сега да ми дадеш едни овесени ядки и пшеничен зародиш.

— Добре, заповядай.

— Да знаеш, чудни са и каква енергия дават... Особено при този стрес, който ни отнема енергията.

— Не ще и дума. Но ти по-добре си вземи и трици, които, омесени с тях, отлично почистват червата.

— Това не го знаех.

— Още колко работи не знаеш...

— Добре, ще ги взема.

Обаче, щом каза това, ненадейно влезе една русокоса дама, която, работейки отсреща във фризьорския салон за хора от друг слой, демонстративно извади от джоба си двацет лева.

— Да ми дадете едни бисквити — изрече тя с особен тон.

— Ето заповядайте — отговори продавачката. — Но нямате ли по-дребни.

— Не, нямам.

— Че аз не мога да ви върна.

— И какво съм виновна? Направете нещо.

— Остави — аз ще ѝ дам — намеси се Сашо. — Пък после ще се оправим — и заглади положението.

— Ето че има изход — каза русокосата.

— А вие няма ли да си купите и нещо друго? — попита шеговито Сашо. — Вижте само колко полезни работи има.

— Това си е моя работа.

— Е, не се обиждайте — аз просто тъй по човешки.

— Нямам нужда.

— Но аз все пак ви познавам от салона и затова подходих по-директно.

— Да, но аз не ви познавам като наш клиент.

— Така е — не съм от тези, които обслужвате.

— Е, тогава за какво говорим?

— Значи трябва да съм от тях, за да говорим, тъй ли?

— Абе, господине, какво искате?

— Нищо не искам. Ала нещо много тежко го раздавате.

— Ами такава съм си. Никой не може да ме кори.

— На какво основание?

— Ама, господине, не чувствате ли, че вече навлизате в забранени води и може да се удавите.

— Ни най-малко! Аз съм трениран плувец.

— Само че тези, които се фукат, че могат да плуват, те най-много се давят.

— Да, но много е важно в какви води плуват. И ако такива като вас са мерило за дълбочината им, то тези хора и пияни да са...

— Но, господине!...

— Не, недейте ми говори повече.

В същия момент влезе колежката ѝ:

— Мери, защо се бавиш толкова?... Нали ще ходим с колата в оня бутик и хората ни чакат.

— Ами как няма да се забавя бе, Нели? Щом тези хора са опрели до мен оборот да им правя, и как да не ги съжаля и да се замисля, че освен бисквити, да им купя и други работи.

— **ЧЕ ПО-ГОЛЯМО СЪЖАЛЕНИЕ ОТ ВАС САМАТА ИМА ЛИ?** — възкликна Сашо. — Щом не сте осъзнали значението на този магазин, идвайки и без това толкова рядко в него.

— Тъй ли?... Ще видиш ти на кого изречение ще правиш? Ще видиш... — гневно изрече русокосата.

И двете моментално излязоха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.